

Vítězka literární soutěže CooBoo hledá talent

ANNA MAUCI

Klaud

COO
BOO

Klaud

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Mauci

Klaud – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Klaud

ANNA MAUCI

Kland

COO

BOO

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Anna Mauci, 2025

Illustrations © Barbora Šrp Žižková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-967-4

ISBN e-knihy 978-80-7498-977-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-978-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-968-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Když mi bylo patnáct, sepsala jsem si do deníku všechny věci,
ze kterých jsem měla úzkosti. Pět popsaných stran na mě civělo
jako příslib doživotního pekla na zemi.*

*Nejhorší na tom bylo, že jsem doopravdy věřila tomu,
že se musím stydět a schovávat, protože jsem divná.
Nejste divné. Jenom nevíte, jak moc normální je se tak cítit.*

Všem holkám, které si nepřipadají úžasné takové, jaké jsou.

*Věřit tomu, co si **myslíme**, je někdy to nejhorší,
co můžeme udělat.*

Jedna

V prdeli je tma.

To znamená, že ať se podíváte kamkoli, vidíte hovno.

Taky je tam pořádněj smrad a nemáte tam zrovna moc prostoru, ale hele, aspoň je tam teplo. Vím to, protože tam právě teď reálně jsem.

Anebo taky ne. Možná jsem jenom už dvacátý den zahrabaná v posteli pod peřinou a na sobě mám propocené tričko svého ex, které nechci vyprat, protože už by pak nebylo cítit jako on. Ale mám dojem, že v tom vlastně není rozdíl.

Mrkám do šera oteklýma očima, objímám jednoho ze svých plyšáků a přemýšlím, co se stane, když spolknu tu žvejku, co mám zrovna v puse. Možná poputuje mým tělem směrem dolů a pomůže mi slepit moje srdce, které je momentálně rozlámané na kousíčky. Nebo by mohla putovat směrem nahoru a slepit k sobě části mého mozku, aby konečně začal fungovat normálně.

Protože pravdou je, že normálně nefunguje. Je s ním něco špatně. Dělá věci, který jiný mozky nedělají, a právě kvůli tomu mě Daniel *opustil*.

Než si to stačím uvědomit, moje oči jsou už zase plné slz.

Náš vztah začal dřív, než jsem si vůbec stihla uvědomit, že je se mnou něco špatně. Bylo mi tehdy jedenáct a všechno,

co v té době stačilo k začátku vážného vztahu, bylo podání ruky na dětském hřišti a otázka „Budeš se mnou chodit?“. Od té doby nám to prostě klapalo a já si říkala, že by to klidně mohlo být do konce života, až na to, že...

„Klaud, nechceš si sundat tu mikinu? Vždyť je brozný horko.“
„Ne. Mně není horko.“

Ve skutečnosti jsem byla zpocená až na zadku, ale ta mikina mi pomáhala zakrýt ruce.

Nastoupili jsme do vydýchaného autobusu nacpaného k prasknutí a mně trvalo jenom pár minut, než jsem celá zčervenala a švihla sebou na zem. Když mě vzkřísili, Daniel se na mě díval se starostí, ale taky jsem postřehla náznak *Toho pohledu*.

„Klaud, pojď do bazénu. Přece nebudeš celou dobu sedět pod tím stromem.“

Rozhlédla jsem se po koupališti a ujistila se, že je tam – jeden, dva, tři, čtyři... – jo, je tam až moc lidí. Uhladila jsem si rukávy mikiny, aby mi nebyly vidět ruce.

„Možná za chvíli,“ odpověděla jsem.

Jenomže pak jsem celou dobu seděla pod tím stromem.

Čímž jsem si vysloužila *Ten pohled*.

„Klaud, objednala jsi nám k večeři tu pizzu?“

„Mmm... Ne.“

„Cože? Proč ne?“

Z telefonování do pizzerie se mi zvedal žaludek. Určitě bych řekla první čtyři slova z věty, kterou jsem si předtím šedesátkrát nacvičila, a pak bych najednou měla v hlavě úplně prázdnou, zapomněla bych, proč vlastně volám, a nakonec bych se svíjela na podlaze v nějakém děsivém záchvatu s mobilem v ruce.

„No... Zapomněla jsem na to.“

Ten pohled.

„Klaud, Max nás pozval na oslavu. Půjdeš, ne?“

Oslava? Lidi? Mluvení s lidma? LIDI?

„Asi nepůjdu.“

„Proč ne?“

„Ehm... já... no...“ Vytratil se mi hlas, a už v tu chvíli na mě Daniel upíral *Ten pohled*. Byl intenzivnější než kdy dřív. Vpaloval se mi hluboko do svědomí a já jsem věděla, že jsem to podělala.

„Klaud...“ Dva dny po oslavě za mnou přišel a z toho, jak se na mě díval, se ve mně všechno sevřelo. Dlouho mezi námi viselo ticho, než řekl: „*Myslím, že bychom se měli rozejít.*“

Prísahám, že jsem měla pocit, jako by se pode mnou propadlo všechno, na čem jsem stála.

Protože pokud mě nemá rád Daniel, tak kdo? Úplně jsem to pokazila. Nejspíš jsem měla jednu jedinou šanci a tu jsem prokaučovala. *Pěkně, Klaudie, pěkně.*

Pokud odešel i Daniel, musí to znamenat, že moje úroveň příšernosti oficiálně stoupla do nebeských výšin. Už se se mnou nedá vydržet. Byla jsem dostatečně divná už tak, a sociální fobie tomu nasadila korunu.

Panebože.

A proto jsem tady – v prdeli.

Ležím pod peřinou, dýchám vydýchaný vzduch a koupu se v čiré, neředěné sebenenávisti. Z očí mi tečou slzy, z nosu nudle. Smrdí mi z pusy. Vlastně smrdím úplně celá, ale když pomyslím na cestu z postele do koupelny, radši se ještě víc zavrtám do smradlavé peřiny. Připadám si jako Grinch.

Já jsem doma všuudee, kde smrad a špína buudee, zní mi v hlavě a já se propadám hanbou sama před sebou.

Jak dlouho ještě budu moct předstírat, že jsem nemocná?

Spočítám si na prstech, kolik dní už ležím v téhle posteli. Dvacet. Zítra to budou tři týdny. Takže není pochyb o tom, že mě rodiče co nevidět přimějí jít do školy. A ve škole budou lidi a bude tam i Daniel.

Ach jo.

Dvě

A doopravdy se to stalo. Po třech týdnech strávených pod peřinou spolu s hanbou, smutkem, sebezavržením a čokoládou se namáhavě došourám do koupelny a podívám se na svůj odraz.

No do prdele.

Místo hnědých vlasů mám na hlavě přesluhující mop, můj obličej vypadá polomrtvě a na Danielově černém tričku jsou skvrny od čokolády, která byla posledních pár dní základem mojí stravy. Nezbyde mi než se svléct a podívat se na sebe znovu. A co nejrychleji zase odvrátit pohled, protože moje tělo prostě vůbec nevypadá tak, jak bych chtěla, aby vypadalo.

Zaprvý, mám chlapský ruce. Nejsou sice bůhvíjak chlupatý ani extra velký, ale stejně nevypadají jako holčičí ruce. Nevím, v čem to vězí. Kdybyste je samostatně vyfotili, prostě byste si řekli, že patří nějakému chlápkovi, co zrovna moc neposiluje.

Zadruhé, mám pravý prso větší než levý. Není to zas tak velký rozdíl, ale když si je pečlivě prohlédnete zblízka, uvidíte to. Občas, když jsem nahá, na ně seshora jenom tak zírám a přemýšlím, jestli vůbec začaly růst ve stejnou dobu. Kdyby totiž ne, znamenalo by to, že existovala doba, kdy jsem měla jedno prso.

Zatřetí, mám špeky. Teoreticky sice do kategorie nadváhy nezapadám, ale ty špeky tam prostě jsou a nelíbí se mi.

A začtvrtý, moje nohy vypadají jako jitrnice. Nejspíš to bude tím, že skoro nikdy nejsou na sluníčku, takže se vůbec neopálí, ale řešení není tak jednoduchý, jak se zdá: Nechci ukazovat světu svoje jitrnice. Jenže aby přestaly vypadat jako jitrnice, musela bych se opalovat. Jenže abych se opalovala, musela bych vyjít ven a ukázat světu svoje jitrnice. Tohle je nikdy nekončící smyčka, která způsobuje, že jsem i v létě navlečená do dlouhých legín.

Zavřu se ve sprše a snažím se dívat jinam než na svoje vlastní tělo. Hlavou mi běží, jak moc jsem divná a v háji a divná a v háji, a když si představím, že zítra musím vyjít mezi lidi, sevře se mi žaludek, až to zabolí. Ze všeho nejvíc si přeju zůstat doma, schovat se před světem, minimálně dokud se nepřestanu cítit jako úplná troska – pokud se to vůbec někdy stane.

Stojím před školou a klepu se. Opodál postává parta huličů, kteří každých pár vteřin propuknou v smích, a ačkoli k tomu není sebemenší logický důvod, mám pocit, že se smějou mně. Tomu, jak lelkuju u stromu a nevím, co se sebou. Už zase mám úzkost. Ale snažím se zhluboka dýchat a opakovat si, že jsou tady hned dvě věci, které mi to dneska pomůžou přežít:

1. Můj Bezpečný outfit. Černé legíny mi sahají až teniskám, ve kterých mám pro jistotu dlouhé ponožky, takže z mých nohou není vidět vůbec nic. *Výborně*. Dál mám na sobě obrovskou černou mikinu, z jejíchž rukávů mi čouhají jenom konečky prstů. *Velmi dobře*. A nakonec to nejdůležitější: černá kšiltovka. Tenhle poslední kus oblečení mi

pomáhá izolovat se od ostatních skoro jako nějaká opona. Když to na mě jde, stačí jednoduše sklopit hlavu a najednou nevidím ostatní lidi. Nevidím jejich pohledy a můžu si představovat, že žádné nejsou. Něco jako „já nevidím tebe, ty nevidíš mě“. *Výtečně.*

2. Kačka. Jediná osoba ve škole, které se na začátku prváku podařilo dostat přes moji uzavřenou fasádu a rozhodla se, že bude moje kamarádka. Jediná osoba, se kterou se teď můžu cítit uvolněně. A taky jediná osoba, která ví o mých problémech. Má to jenom jednu vadu...

„KLAUDIEEEEEEE!“

Většinou na to nebere ohled.

„KLAAUDIEEEEEEE!“

Obří červený úsměv spolu se zbytkem jejího těla běží směrem ke mně a mě napadne, že jestli ještě jednou takhle nahlas zařve moje jméno, otevřu tamhleten kanál a zalezu do něj. Partička huličů a další kolemjdoucí se na nás zvědavě ohlížíjí a já nevím, kam s očima, rukama, nohama a vším ostatním, dokud ke mně Kačka konečně nedoběhne a nezmačkáne mě v pevném objetí.

„Chybělas mi tady, víš to?“

Navzdory všemu mi to vyloudí na tváři úsměv – ale jenom na chvíli. Odtáhneme se od sebe a podíváme se jedna na druhou. Je konec dubna – sice sluníčko, ale pořád žádný vedro – a tahle holka už to nevydržela a vzala si na sebe kytkovaný šaty. Kromě toho si nehty nalakovala na červenou, protože proč ne, a do zrzavých vlasů si nastrkala kopu barevných sponek. Z pohledu na její obličej soudím, že už zase sledovala na Instagramu návody na barevné kreativní líčení.

„Ale ne...“ Její úsměv i oči povadnou, když si mě pořádně prohlédne. „Klaud, ty to vážně nezvládáš dobře.“ A znovu mě schová v objetí, jenže tentokrát smutným.

O rozchodu s Danielem jsem jí napsala hned ten den, co se to stalo. Jenže pak jsem vypnula mobil a odhodila ho do rohu pokoje, kde zůstal ležet tři týdny, takže jsme celou tu dobu vůbec nebyly v kontaktu.

„Nepřipomínej mi to,“ vzdychnu jí do ramene a snažím se zarazit novou vlnu slz.

Měla jsi na brečení tři týdny, tak se už seber!

„Neboj se,“ pronese důrazně Kačka, když se na sebe znovu podíváme, „vlastnoručně se postarám o to, abys toho idiota dneska ani nezahlídla!“ A zvedne do vzduchu ukazováček, aby zdůraznila, co řekla.

Při slově „idiot“ sebou trochu trhnu. Mám chuť říct, že Daniel není idiot. On neudělal špatně nic, za náš rozchod můžu já. Kačka už se ale hrne ke vchodu do školy, a tak svoji myšlenku spolknu a jdu za ní.

Obě vytáhneme z batohu čip, kterým se odemyká vchod a automaticky kontroluje docházka. Jako pokaždé si přeju, aby škola místo tohohle investovala do nových skříněk. Marně totiž už rok a tři čtvrtě sním o chodbě plné podlouhlých skříněk, které vídám v amerických filmech. Tu odemknete a máte prostor na boty, oblečení a ještě kopu dalších cetek, které prostě jen tak máte ve svojí školní skříňce, aby se neřeklo. Navíc si dvířka zevnitř můžete polepit fotkami a dekoracemi a někdy tam je dokonce i zrcátko.

Jenže my tu máme tohle: Skřínky, na první pohled stejně veliké jako ty americké, jsou rozdělené na horní a dolní polovinu. Takže to ve skutečnosti není jedna skříňka, ale dvě. A aby toho nebylo málo, každá ta skříňka alias polovina americký skřínky je pro *dva lidi*. To znamená, že každý člověk u nás na škole má *čtvrtinu* americký skřínky. Voilà.

Došourám se k té, kterou mám společně se svým spolužákem Adamem. Rozhodně to není žádná výhra. Ale na

druhou stranu, aspoň máme horní skříňku, a ne dolní. Na třetí pokus odemknu zasekávající se visací zámek a málem omdlím smrady.

Uvnitř se válí jeho zablácené boty na tělák – zdroj problému. Vezmu je mezi dva prsty, odhodím na zem a místo nich položím svoje tenisky. Stejně tam na víc bot není místo. Pak vyhrabu svoje černé kroksy, které používám jako přezůvky, a nasadím si je. Děkuju bohu, že už venku není zima, a tudíž se nemusím snažit narvat dovnitř svoji tlustou bundu. Stačí, že jsou tam na sobě dva pytle s tělocvikem.

Mimovolně otočím hlavu na stranu a trhnu sebou. Ze vzdálenosti pár metrů mě se založenýma rukama propaluje pohledem Adam. Nejspíš čeká, až odejdu a bude se moct přezout on. Zase má na sobě maskáče a pomačkané tričko, jako by ve skříni nic jiného neměl, a tváří se, jako bych byla to nejhorší, co ho dneska potkalo. Což je dost možná čistá pravda. Zpražím ho stejným pohledem, schválně zacvaknu zámek na skřínce a jdu za Kačkou, která na mě čeká na chodbě.

Moje kamarádka se podrbe na zátylku. „Hele, vím, že je to marnej pokus, ale jdeme dneska odpoledne s partou ven. Nechceš taky? Třeba by se ti udělalo líp,“ zkusí to, zatímco šlapeme po schodech do patra a směrem ke dveřím, ke kterým se loudají i ostatní druháci.

Povzdechnu si a zavrtím hlavou. Moje mysl mi hnedka prozradí, jak by se mi udělalo, kdybych někdy šla ven s partou lidí v mém věku: špatně. Moc špatně. Soudili by mě za to, jak jsem divná, pak by se mi za zády posmívali a já bych se běžela domů vybrečet. „Asi ne, ale díky.“

Tentokrát záupí Kačka: „Ale no tak, co tak hroznýho by se mohlo stát?“

Vím, že má pravdu. Můj strach nemá žádnou logiku. I kdybych se jim nelíbila, tak se nejspíš nestane vůbec nic.

Jenže tyhle úvahy zas a znovu přeruší moje vyplašená porouchaná mysl, mává rukama a vřeští: *VŠECHNO, VŠECHNO SE MŮŽE STÁT! BUDE TO HROZNÝ A TRAPNÝ A PONÍŽUJÍCÍ A NECHOĎ TAM!*

„No...“ Nevím, co říct. Naštěstí mě před odpovědí zachrání naše spolužačka, která vyběhne ze třídy, padne Kačce kolem krku a začne brebentit něco, co není pro moje uši. Rozpačitě se na ně usměju, vejdu do dveří a zapluju do svojí lavice.

Sedím úplně vzadu, v rohu místnosti. Prvního září před rokem a tři čtvrtě jsem kvůli tomu přišla do školy o dvě hodiny dřív, zabrala tuhle židli a po lavici pečlivě roztrousila svoje krámy, aby všem ostatním prvákům došlo, že vedle mě není místo. Jenže potom se objevila Kačka, obsadila židli vedle mě a začala se mi celá natěšená představovat – a mně došlo, že ať chci, nebo ne, mám spolusedící.

Když zazvoní, všichni se líně svezou do lavic, ale baví se dál, takže by člověk stejně nepoznal, že začala hodina. Kačka dosedne vedle mě, vycení zuby a bezdůvodně mi přehodí ruku přes ramena. Po pár minutách se přirítí Adam a svalí se do jedné z předních lavic. Hned nato vkročí do třídy Rosecká, učitelka biologie. Věnuje mu přísný pohled, ale nemůže mu nic říct, protože sama přišla později než on. Anebo prostě nic neřekne, protože ví, že se mu to během příštích pár sekund vrátí.

„Tákte,“ přechází ke katedře a schválně nechá podpatky dělat svoji práci, aby všem došlo, že už by měli ztichnout. „Pokračujeme v referátech. Dneska máme na řadě... Adama,“ usměje se do papíru se seznamem referujících a všichni přítomní se na zmíněného obrátí. „Připravil ses, Adame?“ zeptá se učitelka, přehodí si nohu přes nohu a podepře si bradu dlaní.

„Ehm, ale jo. Samozřejmě,“ odpoví oslovený a všichni se zatváří nedůvěřivě. Hrabe se ve svém batohu, který vypadá skoro jako shnilá slupka od banánu, a pak se s fleškou v ruce přemístí ke katedře. Na promítacím plátně se objeví bílá plocha s nápisem „Podtřída vejcorodí – zpracoval Adam Kadlec“.

„Takže.“ Adam si odkašle a ležérně tleskne. Někteří spolužáci se už teď pochechtávají. „Dneska se budem bavit o...“ Ohlédne se na plátno, aby si přečetl, co na něm je, a v tu chvíli obrátí oči v sloup. „O podtřídě vejcorodí.“ Chvíli vypadá, jako by přemýšlel, a pak pokračuje: „Než vám začnu vykládat, co jsem si nastudoval, řekněte mi, co o tom víte vy. Co třeba Martin?“ obrátí se na svého spolusedícího a ten se začne drbat ve vlasech.

„Noo, podtřída vejcorodí... to je téma, který je v současný době hodně rozebíraný... no... ve druháku v biologii.“ Třída se potichu zařehní, ale Adam si drží seriózní výraz. Já si naproti tomu s nezaujatým výrazem podepřu tvář dlaní.

„To je pravda. Výborně. A co ty, Filipe?“

„Noo, je to taky téma, který musel někdo vymyslet kvůli tomu, abysme... se to tady mohli učit.“ Ozve se další zahihňání.

„Paráda! Maxi?“

„Ehm, jak že to bylo? Vejcorodí, jo. Víte, pojem ,vejcorodí‘ je složeněj ze slov ,vejce‘ a ,rodí‘, což dává dohromady celý tohle sofistikovaný slovo a...“

„Tak, tady to zastavíme,“ Rosecká už to nevydrží, vypadá podobně otráveně jako já. „Adame, pokračuj prosím v prezentaci, kterou sis připravil.“

„Jasně. Tak jo. Teda... Ehm, jak říkal tady kolega, pojem ,vejcorodí‘ je složeněj ze slov ,vejce‘ a ,rodí‘, což dává dohromady –“

„Adame.“ Na pár vteřin stiskne víčka k sobě. „Máš vůbec připravenou nějakou prezentaci?“

Odpovědí je neurčité mručení. Pak Adam palcem ukáže na plátno za sebou.

„A má ta prezentace další slajd?“

Další mručení. „No, o tom by se dalo...“

„Za pět. Kdo je další?“

Adam pokrčí rameny, vezme si zpátky flešku a posadí se. Jako by o nic nešlo.

To snad není možný. Bože, s kým to sdílím svoji skříňku?

Jak může být někdo tak zatraceně laxní?

Z lavice se neochotně zvedne moje spolužačka Nikča. Připraví si prezentaci a několikrát se zhluboka nadechne a vydechne. Má trému a já s ní víc než soucítím.

Podle abecedního pořádku bych teď správně měla prezentovat já. Jenže já už po tom, co se mi stalo na začátku prvého, prezentovat nemusím. Měla jsem tehdy referát na zeměpis. Strávila jsem nad ním týdný a zkoušela si ho přeříkávat nanečisto snad padesátkrát. Jenže když jsem si stoupla před třídu a měla spustit, začalo mi zběsile bušit srdce. Dlaně se mi nesnesitelně zpotily a celá jsem zčervenala. S prvními slovy jsem začala koktat, přes knedlík v krku se mi skoro nedařilo procedit obyčejnou větu. A pak už stačilo jen zhroutit se na podlahu v záchvatu pláče a vysloužila jsem si dvě věci:

a) zpracovávání písemných referátů místo ústních prezentací po celou dobu studia

a taky

b) pověst divný psycho holky, co se přede všemi rozbřečela, když měla prezentovat.

Nikča spustí a na krku se jí objeví červené skvrny. Mne si ruce a do obecenstva se radši vůbec nedívá, ale nezhroutí

se. Povídá dál a po pár minutách to vypadá, že už z ní strach skoro úplně opadl.

Znova si uvědomím, jak moc nemožná jsem. Všichni to zvládnou, jenom já ne. Jsem *neskutečně nemožná*.

Položím si hlavu na lavici a nechám ji tak po zbytek hodiny.

Po skončení vyučování s Kačkou stojím ve frontě na oběd. Je tu spousta lidí a já se nacházím ve svém obvyklém napjatém rozpoložení: všechny smysly mám ve střehu, jako by mi tím, že jsem obklopená tolika lidmi, hrozilo nějaké smrtelné nebezpečí. Ale snažím se vypadat co nejvíc v pohodě a s úsměvem přikyvovat tomu, co mi Kačka vykládá. Myslím, že je to něco o kombinacích oblečení, ale podrobnosti neznám, protože mi každých pár vteřin sklouzává mysl k tomu, jestli mi nejsou vidět ruce.

A nejenom k tomu. Třetákům skončilo vyučování ve stejnou dobu jako nám. A to znamená, že mezi všemi těmi lidmi je někde Daniel. Daniel, kterého jsem od našeho rozchodu neviděla. Jak se to vůbec dělá, vidět se znovu s někým, s kým jste se při posledním setkání rozešli? Po tom, co jste spolu chodili šest let? Jak se při takové příležitosti chovat? Budeme dělat, jako bychom vždycky byli jen kamarádi? Nebo se budeme ignorovat? Pořád tajně doufám, že se nějakým zázrakem neuvidíme.

Jenže ho uvidím hned, jak fronta postoupí ke vchodu do jídelny. Sedí u stolu se svými spolužáky a jí rizoto. Člověk by řekl, že vidět někoho sedět u stolu a jíst rizoto není nic tak speciálního, ale mně se málem zadrhne dech.

On je tady, je tady, je tady!

A vypadá úplně stejně, jako když jsme se viděli naposledy. Což není nic zvláštního vzhledem k tomu, že jsme se viděli

jenom pár týdnů zpátky. Jenže teď je to přece jen trochu jiné – protože teď už nemůžu jít a obejmout ho. Nemůžu mu přejet rukama po zádech a políbit ho. Nemůžu se pousmát nad tím, jak hezky voní, a přitom jsem tohle všechno vždyc-ky udělat mohla. Teď tu jenom stojím a dívám se, protože to je doopravdy všechno, co momentálně můžu – dívat se.

Hrdlo se mi stáhne.

Koukám na něj zhruba tři vteřiny, než si uvědomím, jak moc se děším toho, že mi ten pohled opětuje – tak použiju svoji nejsilnější zbraň, kšiltovku, a sklopím pohled k podla-ze. Pak se urputně snažím soustředit veškerou svoji pozornost na Kačku a usmívat se u toho od ucha k uchu, aby Daniel – kdyby si mě třeba všiml – viděl, jak v pohodě a vyrovnaná jsem.

Hlavně aby neviděl, že mám ve skutečnosti na krajíčku.

Když s tácy s rizotem míříme k volnému stolu, modlím se, abych nezakopla a nerozplácla se přede všemi na podla-ze i s jídlem – protože to se podle průzkumů stává v jídelně každé tři týdny a nikdy nevíte, kdy přijde řada na vás. Na-konec ale úspěšně položím tác na kostkovaný ubrus, usadím se a zjistím, že mám ze svého místa mezi hlavami ostatních strážníků parádní výhled na svého ex.

Bomba. A teď se nebudu moct najíst.

Kačka přestane povídat a pustí se do jídla, takže už mě nemá co rozptylovat. Začnu se rozhlížet kolem sebe a zjišťo-vat, jestli se na mě někdo nekouká. Nekouká, ale něco mi na-šeptává, že se dívám špatně a ve skutečnosti každý v téhle za-plněné místnosti čeká, až se upatlam nebo poliju vodou nebo nějakým jiným způsobem ukážu, jak jsem nemožná. A tak vezmu vidličku do ruky, která jako by zdřevěněla, a snažím se nabrat první sousto. Orosí se mi čelo. Pár zrněk rýže mi z vidličky spadne, než ji dostanu do pusy, a už to je špatně.

Sakra, sakra, sakra! Přes knedlík v krku skoro nemůžu polknout. Pak se zhluboka nadechnu.

„Klaud, jsi v pohodě?“ Kačka se na mě s obavami podívá, což mě přiměje cítit se ještě hůř. Zavrtím hlavou, zatímco se mě zmocňuje panika.

„Moc lidí?“ zeptá se a já pro změnu přikývnu.

„A Daniel,“ doplním přiškrceným hlasem. Kačka se rozhlíží, dokud ho nezahledne.

„Sakra,“ zakleje. Pak si povzdechne a posune se i se židlí tak, aby mi ve výhledu na něj zacláněla. „Lepší?“

Sotva znatelně pokývám hlavou.

„Tak, a teď tě musíme něčím rozptýlit.“ Sepne před sebou ruce. „O čem si chceš povídat?“

Nic nevymyslím, a tak Kačka začne mluvit o programech na podporu ochrany životního prostředí. Trochu to pomůže – dostanu do sebe tři čtvrtiny porce. Ale pořád se uvnitř cítím hůř než pod psa. Občas, když se Kačka nakloní na stranu, vidím Danielovy hnědé vlasy. Vždycky jsem obědvávala u stolu s ním a jeho spolužáky – většinou se přidala i Kačka. To hlavní bylo, že s nimi jsem měla menší úzkosti. Někdo vždycky o něčem mluvil, což mi pomáhalo zapomenout na zbytek jídelny. A vedle mě seděl můj přítel, který mě přijímal takovou, jaká jsem, takže nebylo čeho se bát. Nebo jsem si to aspoň myslela.

Dvě minuty po příchodu domů sebou plácnu na postel. Opadne ze mě všechna úzkost, ale nahradí ji dvojnásobná dávka hanby, viny a psychického vyčerpání, která se nadá snést. Jsem totální troska, a jakožto totální troska se zase rozbřečím. Sama nad sebou, nad tím, jak jsem marná. Nad tím, jak se všechno pokazilo, a nad tím, že příčinou všech mých problémů jsem já, protože jsem tak přišerná a rozbitá.